

у зеленѣ-тѣ муравѣ, да ся крые нѣкоя утровна змѣя, осойница, да не бы книга-та да подклажда развратъ и разборнѣ, когато книги-ты трѣбува да разбудятъ пѳвысоко чювствованіе, пѳвысоко усѣщаніе за добро и за добродѣтель. Романи-ти не сѣ за дѣтца и за млади, както что не е за тѣхъ и ракія-та. „Кога виднѣ нѣкое момче или момиче да дръжи въ рѣкѣ романъ, менѣ ся чини,“ казва единъ нѣравоучитель, „че гядамъ да дръжи крондилъ, стѣкленицѣ, чашнѣ съ лютѣ ракіѣ.“ Чловѣческо-то срьдце зѣе и ламти за забраненый плодъ. Накуси ли го еднаждѣ, то по врага остая всяка жѣдя за пѳхубаво-то, за пѳдобро-то, за пѳвысоко-то, за пѳблагородно-то и пѳобщеполезно-то, а пакъ за добродѣтелно и свято нѣчто не остая ни дума да ся каже.

Само отъ добро-то въспитаніе могѣтъ да ся чякатъ быстры, чисты, нѣравственны, набожны и добродѣтельны чюства, които текѣтъ благотворно изъ срьдце-то и ся разливать по цѣло-то душевно устройство, та быстрятъ разума, крѣпятъ волю-тѣ и правятъ дѣте-то чловѣкъ, у когото и глава-та и срьдце-то му сѣ на мѣсто.

Да не мысли никой, че може да въспита и да развѣе кое да е отъ душевны-ты орѣдія, само за себе, или едно по едно. Свѣстенъ учитель и въспитатель трѣбува да въспитава, да просвѣщава дѣтинскѣ-тѣ душнѣ цѣлѣ. Ако бы учитель-тѣ и въспитатель-тѣ отстрани отъ извора на всякѣ истинѣ, та поиска да изостри дѣтинскый разумъ само съ свѣтска мѣдрость, съ свѣтска истынченость за да искара на свѣтъ единъ самохвалець, който ужъ знае всичко, то кога ся изгляда пѳотблизу, той е отгядалъ единъ изродъ, едно страшилище съ ядрѣ главѣ,
Лѣтоструй.